

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15 — *Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — *Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΘΗΤΗΣ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Μία σκέψις.

Ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ «Μη Χάνεσαι», προσβάλλοντος ἀδιακρίτως τὰς παρεκτροπὰς καὶ τῶν δύο πολιτικῶν κομμάτων, ἐξήλθον ἄχρι τοῦδε εἰς καθηγητῆς ἐπὶ ὑπουργείου Τρικούπη καὶ εἰς διπλωμάτης ἐπὶ ὑπουργείου Κουμουνδούρου.

Τώρα δὲν μένει ἄλλο διὰ τὴν σύνταξιν τοῦ «Μη Χάνεσαι» εἰμὴ νὰ δώσῃ καὶ ὑπουργούς.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς ἐδογματίσεν ὅτι ὁ μέγας Τρικούπης εἶναι ἀνώτερος τοῦ μεγάλου Πομπηίου, διότι ἀμφότεροι ἔκρουσαν τὸν πόδα των διὰ νὰ βγάλουν στρατὸν, ἀλλ' ὁ μὲν Ῥωμαῖος, καίπερ στρατηγός, ἀπέτυχεν, ὁ δὲ Ῥωμαῖός, καίπερ πολιτικός, ἐπέτυχεν.

Καὶ ὅταν σκεπτώμεθα ὅτι μὲ τὸν ἕνα του πόδα, ρευματικὸν καὶ αὐτὸν, ἔβγαλε 50,000 στρατὸν, τί θὰ ἔβγαζε ἄρα γε ἂν κουνούσε καὶ τοὺς δύο του πόδας καὶ ἂν δὲν ἦσαν ρευματικοί.

Ὁ θεὸς νὰ δώσῃ ὑγείαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ῥωμαίου Πομπηίου καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς κάμῃ τέσσαρας.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιστήμη παρεδέχτο ὡς θρεπτικὰς οὐσίας μόνον τὰς ὀργανικάς· τὸ κόμμα τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἀνέδειξε τοιαύτας καὶ τὰς ἀνοργάνους.

Τὰ γήπεδα κατὰ τοὺς Κουμουνδουρικούς εἶναι ἀμυλώδεις οὐσίαι. Τὰ ὕδατα περιέχουσι τὸν ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐσωτερικὴν καύσιν ἄνθρακα· αἱ λίμναι εἶναι διουρητικά. Τὰ φαρμακεία κατὰ τὸν κ. Θεοδώρου διευκολύνουσι τὴν πέψιν.

Τώρα ὁ ἐκ Θῆρας βουλευτῆς κ. Συνοδινός καταγίνεται ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ μοναστήρια δὲν εἶναι τροφή περιφρονητέα· τοῦναντίον περιέχει πολλὰς δυναμωτικὰς οὐσίας. Καὶ ἕκαμε κάλλιστα νὰ θέσῃ τὰς οὐσίας αὐτὰς ὑπὸ τὴν δοκιμασίαν τοῦ ἐμπειροῦ χημικοῦ κ. Κουμουνδούρου.

Ἐσχάτως ἀνεκαλύψαμεν ὅτι δὲν διασκεδάζει τις μόνον μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ πρακτικὰ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Τὰ παιδαρέλια, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Δῆμος παρεγέμισε τὸ Συμβούλιον αὐτὸ, τὸ κατέστησαν εἶδος μαθητικοῦ Συλλόγου, «Σωκράτην» ἢ «Μούσας».

Ὁ ὀλιγώτερον παιδικὸς μεταξὺ τῶν Συμβούλων δὲν εἶναι βεβαίως ὁ κ. Λεβίδης.

Ἐπρόκειτο περὶ ἐκμισθώσεως ὑδάτων πρὸς χρῆσιν τῆς πόλεως καὶ ἀναστάς ὁ αἰώνιος μικρομέγας εἶπεν :

«Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη τῆς μισθώσεως ἢ τῆς οἰσθήποτε ἀποκτήσεως τῶν ὑδάτων τούτων; Οὐδεμία νομίζω καθ' ὅσον οὐδαίε δύναται νὰ ἀρνηθῇ ὅτι καὶ ὁ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος θόρυβος ἐπὶ τῇ ἔλλειψει ὕδατος ἦτο ὑπερβολικός· οὐδαίε ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πόλεως, ἐνῶ κατὰ τὸ ἐφετεινὸν μάλιστα θέρος τὸ ὕδωρ ἔσται ἀφθονώτερον ὡς ἐκ τῆς χιόνος (!) καὶ ὡς ἐκ τῶν βροχῶν.»

Αὐτὰ λέγονται μετὰ σπουδαιότητος, ὡς γνωρίζετε, διότι δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἐγκεφαλικὴ ἀνισορροπία μεταξὺ τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἀκρατῶν συναδέλφων του.

Περιέργους ἱστορικὰς ἀληθείας ἀποκαλύπτει ὁ γηραιὸς ὑποστράτηγος Ἄν. Γεωργαντᾶς ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς Νέας Ἑλλάδος μετ' ἀκριβείας καὶ ἀφελεστάτου ὕφους ἐκτιθεμένης· τὰς ἀνέγνωμεν καὶ λεληθότως ἐφέρθμεν εἰς τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἐποχὴν τὴν ὁποίαν ὁ γέρον ὑποστράτηγος τοσοῦτο πιστῶς ἀπεικονίζει.

Ἄ! οἱ καλόγεροι! οἱ καλόγεροι τῆς Πεντέλης πάλιν τὴν ἕκαμαν. 60,000 δραχ. ἔλλειμμα παρουσιάζει ὁ προϋπολογισμὸς τῆς Μονῆς καὶ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξηνήχθη κατ' αὐτῶν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας· ἐν τούτοις ἡ κυβέρνησις καὶ ἡ βουλή σιωπᾶ ἀφίνουσα αὐτοὺς παχυνομένους καὶ προγαστρομένους ἐπὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων. Τὴν σιωπὴν τῆς κυβερνήσεως πρέπει νὰ λύσῃ ὁ τύπος δι' ἐπανειλημμένων ἱερομαθημάτων ὧν τινὰ θὰ ἀρχίσωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ δημοσιεύωμεν προσεχῶς.

Ο ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΣ ΚΑΒΑΛΑ

Ποιός νᾶν' αὐτός ποῦ φαίνεται μακρῶς ὁ καβαλάρης
 Κι' ἔπου σηκώνει σύννεφο στὸ διάβα του τῆ σκόνῃ;
 Μὴ στ' ἄλογό του κάθεται ὁ πολεμάρχος Ἄρης
 Καὶ κυνηγᾷ τὴ σκιά πάλι τοῦ Ὁμέρ Βριώνη;
 Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω —νάτος νάτος
 —Ναὶ τὸν ἐγνώρισα, εἶναι αὐτός ὁ παλῆ-Τσουτσουνάτος

Ἄ! πῶς μοῦ ῥάϊσ' ἡ καρδιά όταν τὸν πρωτοεῖδα;
 Μοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπα ἐνδοξὴ τὴν Ἑλλάδα
 Ὅταν πρωτογεννήθηκε μὲ φέσι, μὲ ἐλπίδα,
 Μὲ βράκα, μὲ ἠρωϊσμὸ, κι' ἀκόμα μὲ βελάδα . . .
 Ἄ! ἡ Ἑλλάδα εἶν' αὐτὴ, ἄς λένε —νάτος νάτος
 Ἔτσι τὴν ἐκατήντησε ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος

Τί κρῖμα πάντα στ' ἄτι του νὰ μὴν τὸν βλέπω, κρῖμα
 —Συμπάθειο στὴ φοράδα του—μ' ἀσίκικο γιορ-ντάμι!
 Καβαλικεύει βλέπετε κάποτε καὶ στὸ βῆμα
 Σὰν νᾶναι ἄλογο κι' αὐτὸ, γυναῖκα ἢ καλάμι
 Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω —νάτος νάτος
 Βλέπετε σ' ἔλα καβαλᾷ ὁ παλῆ-Τσουτσουνάτος

Ἄ! νάχαμ' ἓνα ὁ καθεὶς σὰν τὸ δικό του ἄτι
 Κ' ἔτσι νὰ ξεκινούσαμε καβαλαρεῖο ἔλοι
 —Τίς εἶς θὰ μᾶς ρωτούσανε οἱ Τοῦρκοι-Τσουτσουνάτοι!
 Ἐμεῖς θὰ ἀπαντούσαμε καὶ γιούργια μὲς' τὴν πόλι...
 Ἄ! μοῦσα! κρῖφου μιὰ στιγμή, ἀκούεις—νάτος νάτος
 Εἶν' ἐπικίνδυνος πολὺ ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 23

NINA

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον.)

— Ἡδυνάμην, κ. Δωρναί, μετὰ τσοσάυτας ἀλλεπαλλήλους ὕβρεις καὶ τσοσάυτας διαδόσεις, τῶν ὁποίων εἰσαθε ὑμεῖς ὁ προνομιοῦχος ἐπινοητής, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἱκανοποίησιν. Προετίμησα ὁμως νὰ σας ζητήσω φιλικῶς ἐξηγήσεις. Τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ;
 — Δεσορέλ . . ! ἐπιθύρουν ὁ Ἐδουάρδος.
 — Ἄ! τοῦτο ζητεῖτε—εἶπεν ὀργιζόμενος ὁ Κόμης—θλαδῆ τὸν πόλεμον; Ἔστω' ναὶ ἐγὼ εἶμαι Δεσορέλ. Τί ζητεῖτε παρ' αὐτοῦ;
 — Τὴν κληρονομίαν τοῦ Κόμητος, τοῦ ὁποίου εἶμαι ὁ μόνος συγγενής ὡς τὴν Βέρθαν μοε.

— Καὶ ἂν ὁ Δεσορέλ σὰς ἀρνηθῆ ἀμφότερα;
 — Εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται ν' ἀποφασίσῃ.
 — Τῆς δικαιοσύνης! Ἄλλὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι δύναμαι νὰ ἀγοράσω τὰς ψήφους τῶν δικαστῶν καὶ ἀπὸ τοῦ ἐδωλοῦ τοῦ κατηγορουμένου νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸ βῆμα τοῦ κατηγοροῦντος!
 — Τοῦ κατηγοροῦ σεις . . ὁ Δεσορέλ;
 — Ναί, κύριε πλαστογράφε. Νομίζετε ὅτι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου θὰ ἔχη ἰσχὺν ἡ ὁμολογία ἐνὸς πλαστογράφου!
 — Κύριε—διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος . . .
 — Δύναμαι νὰ σὰς σώσω—ἐξηκολούθησεν ὁ Κόμης—καὶ δύναμαι πάλιν νὰ σας παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης. Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐκ Λονδίνου παρουσιάσατε γραμματίον τοῦ οἴκου Δάξωνος εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ γραμματίον ἐκεῖνο ἦτο πλαστογραφημένον!
 — Δεσορέλ . . ! εἶπεν ἀτάραχος καὶ μετ' οἴκτου θεωρῶν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος—νομίζεις ὅτι ἐνοχοποιῶν με δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὴν δικαιοσύνην ἀπὸ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὸν δολοφόνου μου, τὸν ὁποῖον καταγγέλλω εἰς αὐτήν;
 — Ἄδιαφορῶ δι' ἔλα ταῦτα. Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς φαντασιοληξίας ἐνὸς μονομανοῦς. Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶμαι ἔμπορος. Καὶ σὰς προ-

ΖΩΓΡΑΦΙΑ.

Ἐοὐ Σαρπίπολος καὶ ὁ Σιβιτανίδης κατήλθον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν συμπατριωτῶν μουλάρων. Εἰς τὴν θέαν των—ἰδίως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ διεθνοῦς δικαίου—τὰ μουλάρια ἐχλομήντρισαν, θέλοντα οὕτω νὰ καταδείξωσι τὴν ἀδικίαν ἣτι προσγίνεται τοῖς Κυπρίοις δεδουλευμένοις ἀπὸ τῶν Ἀγγλων παρὰ τὰ διεθνή νόμιμα.

Ἐοὐ Σαρπίπολος ἐμειδίασεν ἠλιθίως ὁ Σιβιτανίδης ἠθέλησε ν' ἀπαγγεῖλῃ λογιδριον, ἀλλὰ μιὰ κλωτσιὰ σφριγῶντος—συγγνώμην, σφριγώσης ἡμιόνου, ἐπειδὴ τὸ μουλάριον μ' ἔβλεπεν τὴν οὐδετερότητα αὐτοῦ εἶναι θηλυκοῦ γένους—ἀνεληθοῦσα εὐτυχῶς τὴν κεφαλὴν του, τὴν ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ οὐδένα λαόν.

Τῶν μουλαρίων ἐπροπορεύετο πλῆθος Κυπρίων κρατούντων σημαίαν κεντηθεῖσαν ὑπὸ τῶν Κυπρίων παρθένων καὶ ζητωκραυγάζοντων ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, τοῦ ἔθνους καὶ ἔβλεπεν τῶν Ἑλλήνων ἡμιόνων. Τὰ μουλάρια ἐκλωτσούσαν ἀδικαίως, οἰοῦντι χειροκροτοῦντα εἰς τὴν ἀέρα. Οἱ Κύπριοι ἤγουμένου τοῦ Σαρπίπολου ἐψάλλον τὸ Ἑλληνικὸν θούριον:

*Ἔσειε τὸν Τοῦρκον σφάζαντες
 τὸν τύραννον σπαράξαντες
 καὶ τὸν κατατρομάξαντες
 καὶ ντὲν ντὲν, ντὲν ντὲν, ντὲν.*

Ἄλλὰ τὰ μουλάρια δὲν ἔκαμαν πλέον βῆμα, διότι πρῶτον εἶχαν πάρει μυρωδιὰ ὅτι εὕρισκοντο ἐξωθεν ἀχουρίου τινος, ἐν τῷ ὁποίῳ συνᾶδελφοὶ ἄλλοι ἐν ἡσυχίᾳ ἀφιλοπάτριδι ἰσως ἐροκέκισον τὰ ἀχυρά των, δευτέρον διότι ἡ θάλασσα καὶ ἡ ὁδοιπορία τὰ εἶχε κατακουράσει καὶ τρίτον διότι ἐφρόνουν ὅτι δὲν συμφέρουσι μάταια ἐπιδείξεις εἰς πὰς παρούσας περιστάσεις.

Τοιοῦτοτρόπως διελύθη ἡ λυπηρὰ ἐκείνη σκηνή, προστεθεῖσα εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἄλλων διαδηλώσεων.

ΛΟΓΟΣ ΚΟΤΤΑΡΗ.

Κλέπτου, κλέπτεις, κλέπτει. Κότες καὶ διάφρα ἄλλα κτουπούλια . . . ἀλλὰ κύριοι! τί ἄλλο πράττουμι καὶ ἡμεῖς—τοῦ ἢ μὲ ὕψηλοῦ—παρὰ νὰ κλέπτουμι, καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα κουτπουλι ἀπέναντι ἰνὸς κιντρικοῦ ταμείου; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ἵνα πετνᾶρι ἀπέναντι ἰνὸς γαλιτουφόρου καρικοῦ, καὶ πλείστον ἄλλου ἀρβυλοῦν; Καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ κύριοι ἵνα μικρὸ κοτπουλι, ἀπέναντι μιᾶς Κουπαίδους καὶ ὀλοκλήρου τάγματος δισπουτάδων; Ἄ! κύριοι κλέπτου, κλέπτεις κλέπτει: ἰδοὺ σὰς θέλου, νὰ μοῦ λύσητε αὐτοῦ τοῦ ζήτημα εἰς τοῦ ὁποίου οὐλο εἶμασθε μπερδμένοι!!!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΑ.

Περὶ δύο ἐκ τῶν πολλῶν γενομένων διορισμῶν ὀφείλομεν νὰ γράψωμεν δύο λέξεις.

Ἐοὐ τοῦ κ. Ἀντωνίου Ζυγομαλά ὡς ἀκολούθου τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβείας μας εἶναι λίαν ἐπιτυχῆς καὶ δίκαιος. Ἐοὐ κ. Ζυγομαλάς εἶναι ἐντριβέστατος τῆς διπλωματικῆς ὑπηρεσίας, κέκτηται δὲ καὶ ἔλα τὰ κοινωνικὰ προσόντα τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς ἡ ἐξωτερικὴ εὐμορφία τοῦ διπλωμάτου.

Ἐοὐ τοῦ κ. Δημητρίου Κόκκου ὡς γραμματέως τοῦ ἐν Περγῆσιν προξενείου εἶναι ἐκ τῶν συμπαθητικωτέρων πράξεων τοῦ κ. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργοῦ. Ἐοὐ κ. Κόκκος ὄχι μόνον ἔχει ἔλα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ἡ νέα θέσις του ἀπαιτεῖ ἐν ἀφθονίᾳ καὶ πλούτῳ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὁ ἀγαπητός ὅλης σχεδὸν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν ὁ διορισμὸς του ἔτυχε γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

πείνω συμβιβασμόν. Θέλατε τὴν Βέρθαν. Ἐγὼ λάβετε πεις τὴν Βέρθαν καὶ ἐγὼ τὴν κληρονομίαν. Δέχεσθε.

Ἐοὐ Ἐδουάρδος ἴσως ἦτο ἐτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα χάριν τῆς Βέρθας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ διαφύγῃ τῶν χειλέων τοῦ ἡ τελευταία λέξις. Ἄλλ' ὁ Κόμης ἐξηκολούθησε.

— Κατηγορεῖσθε δι' ἐγκλημα ἀτιμωτικόν. Δύνασθε νὰ ὑπομείνητε τὴν στέρησιν τοῦ ἡλίου λησμονημένος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὸ κελλίον. Δύνασθε μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ νὰ ζήσητε ὀλίγα ἔτη. Ἄλλ' ὅταν αὐριο ἐξέλθετε εἰς τὴν κοινωνίαν, πάλιν αἱ θύραι θὰ κλείωνται ἐνώπιόν σας, διότι θὰ φέρετε τὸ στίγμα τοῦ ἐγκλήματος, διότι εἰς τὸ διαβατήριόν σας θὰ σημειούται ἡ φυλάκισις καὶ τὸ ἐγκλημα διὰ τὸ ὁποῖον ὑπέστητε τὴν ποινήν. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σας σώσω.

Ἐοὐ Ἐδουάρδος δὲν εἶχε τύψεις συνειδήτος εἰς τὴν καρδίαν. Εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη τὸ περιφρονητικὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ προχειροτέρα ἀπάντησις τῆς ἀθώπτης πρὸς τὴν συκοφαντίαν. Ἄλλ' ἡ συκοφαντία—εἶχε δίκαιον ὁ Δὸν Βασίλειος—προχωρεῖ οὐχὶ μὲ τὸ στήθος ἐμπερὸς καὶ ἀναπεπταμένην τὴν φοινικίδα, ἡ συκοφαντία προχωρεῖ ἔρπουσα, καὶ εἰς τὴν πρώτην εὐκαιρίαν ὑπερπηδᾷ τὰ ὄχυράματα τῆς ἀρετῆς, ὅταν ἀφήσωσιν αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ, καὶ τότε αὐτὴ παραδίδοται ἄνευ ὄρων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ νικητοῦ μὴ ἔχουσα ἄλλο καταφύγιον. Ἐοὐ Σωκράτης τότε

ἀναγκάζεται νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὰς ψευδολογίας τοῦ Ἀνύτου καὶ φαίνεται ἠττώμενος καὶ πίνει τὸ κώνειον καὶ πίνει ἐπίσης τὸν θάνατον νικηθεὶς ὑπὸ τῆς συκοφαντίας ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης, ὁ ἐμπνεύσας τὸν φόβον εἰς τὸν Φίλιππον καὶ παρεντιθόμενος ἐμπόδιον εἰς τοὺς φιλοδόξους σκοπούς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἀναλογιζόμενος πάντα ταῦτα ἤρχισεν νὰ φοβῆται. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο ἐσβέσθη ἐν ἀκαρεῖ ἀπὸ τῶν χειλέων του.

Ἐοὐ Κόμης προσεῖχεν εἰς ἔλα ταῦτα καὶ ἀφοῦ εἶδε τὸ θάρρος του κλονιζόμενον.

— Ἰδοὺ—εἶπεν—ὑπάρχει ἐδῶ χάρτης καὶ μελάνη. Βυραστηθεῖτε νὰ γράψετε τὰς ὀλίγας ταῦτας λέξεις.

Ἐοὐ Ἐδουάρδος ἔλαβεν ἀληθῶς τὴν γραφίδα καὶ ἤρχισεν νὰ γράφῃ. Ἐοὐ Ἀμεδαῖος ὑπαγόρευε.

— Κύριε Κόμη,
 Καταφεύγω εἰς τὸ ἔλεός σας. Ἐπὶ νεανικῆς ἀκρίσιας παρραυρήμενος καὶ χωρὶς νὰ συναισθάνωμαι τὸ μέγεθος τῆς πράξεως καὶ τὰς συνεπείας, ἀλλὰ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης διέπραξα ἐγκλημα . . .

Ἐοὐ Ἐδουάρδος ἐρριψε τὴν γραφίδα.
 — Ἐγκλημα ἐγὼ!—ἀνερώνησε—Ποτὲ δὲν θὰ γράψω

τοῦτο!
 Ἄλλὰ μετὰ μικρὰν σκέψιν.—Ἐστω—εἶπεν ἀναλαμβά-

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

τὸ **Μέγα Κουρείον** καὶ **Μυροπωλείον** τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς ἀριστοκρατικῆς **Ὁδοῦ Σταδίου** ἤνοιξεν ὁ φιλόκαλος κ. **Σπαγόπουλος**. Ὁ καλλιτέχνης ἀρχιτέκτων κ. Ζέζος ἔδωκε τὸ σχέδιον τῆς διακοσμῆσεως, ὁ κάλλιστος Γερμανὸς ξυλουργὸς τὸ ἐξετέλεσε καὶ ὁ χρωματισμὸς τῶν δύο Καταστημάτων εἶναι ἀπολαυστικὸς εἰς τὴν ὄρασιν.

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΜΜΕΤΗΡΙΑ

τῶν Κυριῶν ὁ κ. Σπαγόπουλος ἐφρόντισε τὰς καλλιτέρας προμηθείας.

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΡΤΣ

ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἀπαραίτητα, *γραβάται, πορτιμονέδες, καρφίτσαι, βοῦρτσαι, μπαστούνια, κουμβιά, ταμβακέραι*, εἶναι ἐκτεθειμένα ἐκεῖ ἐν λάμπει ἀφθονα καὶ πολυποίκιλα.

ΚΕΙΤΑΙ

ἀντικρὸν τοῦ Καταστήματος τῆς **ΠΙΣΤΩΤΙΚΗΣ**
Ὁδοῦ Σταδίου.

ΤΣΑΙ ΑΓΓΛΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

THE NOIR QUALITÉ EXCELLENTE

ἐκμισθῆ διὰ τοῦ τελευταίου Ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου
ἐν τῷ **φαρμακεμπορίῳ**

Κ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ

206 — Ὁδὸς Ἐρμοῦ — 206.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΛΑΜΠΟΠΩΛΗΣ

τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ κ. **Τριαντάφυλλος Μπάλλος** δύναται νὰ φωταγωγῆσῃ με τοὺς **μυδραλιοδόλους** **λύχνους** του ὅλας τὰς Ἀθήνας.

Μυδραλιοδόλοι τῶν 2 *φτυλλῶν*

Μυδραλιοδόλοι τῶν 8 *φτυλλῶν*

Μυδραλιοδόλοι τῶν 10 *φτυλλῶν*

Μυδραλιοδόλοι τῶν 12 *φτυλλῶν*.

Αἱ μυδραλιοδόλοι λάμπαι εἶναι ἀληθινὰ Κανόνια Κροῦπ τὰ ὁποῖα ἐκσπενδονίζουσι *σφαίρας* φωτός.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΛΑΜΠΩΝ

343 — Ὁδὸς Ἐρμοῦ — 343

ἀπὸ τῶν κινεζικῶν μέχρι τῶν καλλιτεχνικῶν Βιεννέζικων.

ΕΝΑΣΧΟΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΥΘ ΦΥΛΩΜ.

Ἐφθασαν ἐσχάτως ἐκ Γαλλίας καὶ Γερμανίας εἰς τοῦ κ.

ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ

τοῦ κομφοτέχνου Ἐμποροῦ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμοῦ **σανίδες** διαφόρων εἰδῶν, οἷον *noyer blanc, ahorn, erable moucheté* μετὰ τῶν σχεδιογραφημάτων καὶ τῶν ἐργαλείων των διὰ τὴν γνωστὴν *decoupure*, ἧτοι κατασκευὴν ὄλων ἐκεῖνων τῶν

ΛΕΠΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ,

κορνιζῶν, κοπίδων, *etagères* καὶ ἄλλων **φαντασιῶν**.

Δύναται τις δι' αὐτῶν νὰ διασκεδάσῃ, νὰ καλλιτεχνῆ καὶ νὰ ἀποθαυμάσῃ διὰ τόσον ὠραία ἔργα τῆς χειρὸς του. Σκοτόνει κἀνεὶς τὰς χειμερινὰς νύκτας ἀπαράμιλλα. Εἶναι καὶ τοῦ συρμοῦ. Δύναται νὰ κάμῃ κἀνεὶς καὶ δῶρα. Καὶ γίνεται καλλιτέχνης χωρὶς μελέτην.

ΠΕΡΙΦΗΜΑ **PASSE-TEMPS.**

νων τὴν γραφίδα—ἄ; ἴδωμεν τί θὰ λέγῃ μέχρι τέλους ἢ ἐπιστολὴ αὕτη!

Ὁ Ἀμεδαῖος ἐξηκολούθει.

... διέπραξα ἔγκλημα μέγα ἀληθῶς παραποιήσας συνάλλαγμα τοῦ οἴκου Δάξωνος καὶ πλαστογραφήσας τὴν ὑπογραφὴν τοῦ εὐεργέτου μου. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ὅτι ἤμην ἔνοχος ἠθέλησα νὰ σκκοφαντήσω καὶ ὑμᾶς ἦδη, ἀπατηθεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ προσώπου, καὶ τολμήσας νὰ ὑποθέσω ὅτι δὲν εἴσθε ὁ ἀγαθὸς ἀνεψιὸς τοῦ Κομητοῦ, ἀλλ' ὁ ἀναζητούμενος κακοῦργος Δεσορέλ. Τὴν ὕβριν ταύτην ῥιφθεῖσαν ἐν στιγμῇ ἀλλοφροσύνης λησμονήσατε ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ σας, ἦδη ὅτε ὁμολογῶ τὴν ἀπάτην μου καὶ σώσατέ με ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης... Τὸ ἔγκλημά μου...

Ὁ Ἐδουάρδος ἠγέρθη καὶ σχίσας εἰς μυρία τεμάχια τὴν ἐπιστολὴν ἔρριψεν αὐτὰ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀμεδαίου.— Ποτὲ! Ὁ Ἐδουάρδος δὲν ὑπῆρξεν ἔνοχος!

Ὁ Ἀμεδαῖος ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀπορών, ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του περιπτύσσων αὐτὸν καὶ ἀναφωνῶν—
"Ὅχι" δὲν εἶσαι ἔνοχος Ἐδουάρδε! Συγγνώμην ἂν πρὸς στιγμὴν θέλων νὰ πεισθῶ μετεχειρίσθην τὸ στρατήγημα τοῦτο.
"Ὅχι" δὲν εἶσαι ἔνοχος Ἐδουάρδε! Καὶ θὰ προστατεύσω τὴν ἀθωότητά σου.

Ἐπειτα δὲ προσέθηκε μετὰ τινος μεμφιμοίρας.

— Ἀλλὰ διατί δὲν θέλεις νὰ μοι ἀνταποδώσῃς καὶ σὺ τὰ ἴσα, δηλαδὴ δικαιοσύνην! Καὶ ὅμως ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ τὰ πάντα. Ὁ χρόνος θὰ σὲ πείσῃ ὅτι οὐδὲν κοινὸν ὑπάρχει μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἀναζητεῖς καὶ τοὺς ὁποίους τάχιον ἢ βραδίον θὰ ἀνεύρῃ ἢ δικαιοσύνην.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔμεινεν ἔννεος, ἀπολιθωθείς πρὸς στιγμὴν ὡς ἡ Νιόβη. Ὁ Ἀμεδαῖος ἔλαβεν αὐτὸν καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Ἐσο ἀνὴρ, Ἐδουάρδε. Οὐδένα φοβεῖται ὁ ἔχων καθαρὸν τὸ μέτωπον! Ἔχε δ' ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην μου. Ὅ,τι δήποτε σοὶ συμβῆ σπεῦσον νὰ μοι τὸ ἀνακοινώσῃς.

Ὁ Δωρναὶ ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Κατῆλθε μηχανικῶς τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀμαξίαν του καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸν οἶκον του, σκεπτόμενος τὴν παράδοξον αὐτὴν καὶ ἀπροσδόκητον παιδιὰν τοῦ Κόμητος καὶ ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ ὡς στρατήγημα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κόμητος ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Δεσορέλ ἢ νὰ δεχθῆ ὡς στρατήγημα τὰ συγχαρητήρια τοῦ Ἀμεδαίου πεισθέντος περὶ τῆς ἀθωότητός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Εἰνός.